

TOLVTE KAPITEL

Luca og Valkan

Riddersalen var pyntet som den plejede. På det sort- og hvidternede marmorgulv, stod et fem meter højt juletræ, pyntet i hvidt og sølv, med en skinnende engel på toppen. De høje vinduer på hver siden af salen, var upyntede, ligesom de gamle rustninger der stod på mellem hvert vindue. Der var ild i kaminen i enden af rummet. Den knitrede og sendte tunger af ild, op i skorstenen.

Hvert af de tre lange borde i riddersalen, var fyldt med service. Dampende varme retter stod i elegante fade og skåle, mellem kander og flasker med smagfulde drikke. Rundt omkring ved bordene sad folk og snakkede, mens de skovlede ind. Nogle unge drenge, endnu ikke i puberteten, jagtede hinanden rundt mellem bordene.

Aleera sad alene ved enden af det midterste, to meter fra den brusende ild. Hendes brækkede arm hvilede på bordet, mens den anden holdt om en gaffel og rytmisk prikkede til hendes læbe. Hun stirrede ind i ilden, men så den ikke. I stedet tænkte hun på de seneste par dage.

De havde ikke været lette for hende. Hun havde måttet leve med stirrende blikke, familiemedlemmer der spurgte ind til hende, nogen ville høre om hendes møde med Vlad Dracula. Hun fik den tanke, at de alle så hende i et anderledes lys nu. Før i tiden var hun, nogen gange til hendes store irritation, den alle kunne lide, fordi kvindelige familiemedlemmer, udover deres mødre og koner, var en sjældenhed. Men efter at have hørt om hendes kamp mod Vlad og næsten død, så de anderledes på hende og snakkede med hende på en mere

alvorlig, mere voksen måde. Hun havde ikke ændret sig en tomme, men omverdenen havde.

Aleera sukkede.

Tidligere på dagen, havde hun gået til sin bedstefar i hans atelier. Hun havde prøvet at snakke med ham om hendes løfte. Han ville ikke ændre det, så i stedet havde hun forhørt sig, om hun måtte jage vampyrer igen, når Vlad Dracula var blevet dræbt. Et godt øjeblik havde hun troet ud fra det opgivende udtryk i hans ansigt, at han ville grine og bede hende om at drømme videre. Vlad Dracula havde gået på denne jord i over 550 år og kunne sagtens gå der det dobbelte, inden familien endelig fik has på ham. I stedet havde han blot rystet på hovedet, og bedt hende om at gå. Det ville ikke komme på tale.

Aleera følte hun havde ret. At bedstefaren havde opgivet det hele og havde accepteret, at han aldrig ville dø og derfor aldrig gense sin kære kone, Aleera Oradea den første. Aleeras forfader og navnesøster.

Hun spiddede en fedtglinsende pølse med gafflen og tog en bid af den.

Lige nu var alt håbløst for hende. Hun magtede ikke noget som helst. Desuden behøvede hun det ikke. Hun var gjort værdiløs, sat til side for at samle støv og hun burde, i hendes bedstefars sind, ikke regne med at blive fundet frem og støvet af, for så igen at blive taget i brug.

Idet hun tog bid nummer to, satte Nathaniel en tallerken fyldt med mad, overfor hende. Han forsvandt, for så at komme tilbage med et glas og en flaske med cola. Så satte han sig i den højryggede stol og gav sig til at spise.

”Har du hørt hvem der skal med os hjem?” spurgte han med munden fuld.

Ja, det havde hun. Da den glædestrålende Brendan forkyndt det for hende, havde hun smækket døren i i hovedet på ham. To af dem kunne hun leve med, men ikke den tredje.

”Ja, det har jeg,” svarede Aleera, drejede gafflen med pølsen rundt og lod som om hun var betaget af at kigge på den. I virkeligheden holdt hun øje med en af hendes fætre, ved bordet skråt over for hende; hun kunne se hans grinende ansigt over Nathaniels skulder. ”Jeg må bare indrømme, at her for tiden, så er bedstefar blevet dårlig til at træffe beslutninger. Men sådan vil alle der er 579 år gamle vel også være?”

”Hvad mener du...” begyndte Nathaniel, men fik så et glimt i øjet, da han kom i tanke om hvorfor. ”Ej, seriøst, Aleera. Du er vel ikke sur over det endnu? Hvad er det, et år siden han slog dig i at kaste med dolke? Jeg kan ikke fatte hvorfor I to altid skal skændes, og konkurrere med hinanden. I er begge to lige store ildsjæle når det kommer til vampyrjagt. Hvis I en dag lod stridighed være stridighed og slog jer sammen, ville I to alene kunne udrydde alle vampyrerne i denne verden. Åh, undskyld. Jeg glemte det.”

Aleera kiggede såret på ham. Han havde ramt et ømt sted. Hun kunne ikke jage mere og det lod til at alt og alle glemte det.

”Selv hvis jeg kunne kæmpe, ville jeg ikke slå mig sammen med ham.”

”Valkan er en fortræffelig jager.”

”Valkan,” sagde med en irriteret tone og gjorde ordet udtværet. ”Hvorfor er alle så vilde med ham? For Guds skyld, så burde folk glemme ham. Han har jo fået sin hævn, det har jeg ikke!”

”Tal ikke sådan om det, Aleera. Sådan taler han ikke om dig.”

”Nej, han taler bare nedsættende om mig. Hvert år er det ’Har du endnu ikke fået din hævn? Bare sig til, så skal jeg nok opspore ham’. Han tror han er så smart, fordi han fik hævn over sine forældre og bror.”

”Aleera, hævn er ikke en god ting og desuden gjorde han hvad enhver anden ville have gjort.”

”Så du siger at min hævn er forkert? Du vil måske gerne være hævneren? Værsgo, Nathaniel. Du er nu den der skal hævne mors død. Jeg må jo åbenbart ikke længere, for jeg må jo ikke jage.”

”Jeg mente det altså ikke på den måde.”

”Nå da, da. Hvad har vi her? Min fætter og yndlingskusine.”

En godt udseende dreng, med chokoladebrunt hår der gik til skuldrene og dybhavs blå øjne, stod bag Nathaniel. Han var normal af bygning og så ud til ikke at være særlig stærk, men Aleera vidste at man ikke skulle skue hunden på hårene. Han var stærk og smidig, men det kunne man bare ikke se på ham. Aleera havde som lille undervurderet ham og havde aldrig gjort det siden.

”Du er virkelig dårlig til at vælge dine favoritter, Valkan. Har du ikke andre kusiner på din mors side, som kan være dine yndlings?”

De blå øjne fik et ondt skær, da snakken faldt på hans døde mor. Da Valkan kiggede ned mod hende, faldt et par totter hår ned i ansigtet på ham. Han skubbede dem hurtigt bag ørerne.

”Ja, men de er ikke så gode at konkurrere med som dig. Hvad siger du til en kamp på færdigheder senere i dag. Den brækkede arm er vel ikke en hindring for dig?”

Aleera skulle til at acceptere tilbuddet, da Nathaniel svarede for hende:

”Aleera må ikke længere kæmpe.”

Valkans smil blev hånligt. Aleera hviskede over bordet til sin bror.

”Hvad er det du laver?”

”Sørger for at du ikke får ballade,” hviskede han ud af mundvigen.

”Så du må ikke længere kæmpe? For hvem? Farmand eller bedstefar?”

”Bedstefar. Han ser det som en sikkerhedsforanstaltning, at Aleera ikke længere kæmper. Vlad ved at hun er blodslægtet med os og enten vil han dræbe hende eller også gøre hende til sin brud,” igen svarede Nathaniel for hende. Hun brød sig ikke om at se, hvordan Valkans smil blev hånligere og hånligere, og øjnene der strålede af nedladdenhed.

”Ser man det.”

”Ja, bedstefar værdsætter nogen mennesker mere end andre,” sagde Aleera og lænede sig tilbage i stolen, hun forsøgte at få en selvglad holdning op. Det lykkedes. ”Han vil ikke have at jeg dør, men han sender gerne dig ud i kamp. Han ser dig åbenbart som en der godt kan ofres, ligesom han gjorde med dine forældre og bror.”

Aleera vidste hun havde ramt et følsomt sted, for både Nathaniel og Valkan regerede. Nathaniel hvæsedes rettende på hende, mens Valkan sprang på hende.

Han nåede ikke langt, før en hånd skød frem. Fingrene lukkede sig om Valkans skjorte, vred sig rundt så hånden blev lukket fast. Valkan kunne ikke komme ude af stedet.

”Valkan, du glemmer dine manerer overfor en kvinde,” sagde håndens ejermands stemme. ”Og Aleera, lad nu være med at være fjendtlig overfor alle, bare fordi du har lidt modgang i de sidste par dage.”

”Jeg skal nok prøve, hvis han også vil lade være med at være så nedladende overfor mig,” beklagede Aleera sig og så op på sin fætter, Luca.

Valkan prøvede at vride sig fri af Lucas greb, men fætterens højde og kraftige kropsbygning gjorde, at Valkan kun kunne rukke sig et par centimeter.

”Giv så slip på mig!”

Luca gav slip, gned sin hånd og satte sig på stolen ved siden af Nathaniel. Han opførte sig som om Valkan var et overstået kapitel i en bog.

Valkan rettede på skjorten, sendte Aleera et blik der sagde *’dig kommer jeg tilbage til’* og forlod hastigt deres del af bordet.

”Jeg kunne sagtens have klaret mig selv,” erklærede Aleera.

”Det skulle ikke undre mig, men jeg har hørt en lille fugl synge om, at du ikke længere må kæmpe.”

”Sig hvor den fugl er og jeg kværker den.”

”Det siger jeg ikke,” grinede Luca af hendes bemærkning. Hans varme, brune øjne mødte hendes kolde, bleggrønne.

”Hvorfor har du valgt at flytte til Angelshill for at hjælpe os, Fregne?”

Luca grinede ved hans kælenavn. Han var kendt for sine kære fregner i ansigtet og på overkroppen. Som lille havde de altid moret sig med, at tegne stjernetegn på hans arme og ansigt. Nu var han en stor og stærk ung mand på atten år.

”Ser du, England og dens vampyrer er begyndt at blive ensformigt. Jeg vil gerne have nye udfordringer og jeg har altid gerne villet se Angelshill. I har jo altid snakket godt om den ved juletid.”

”Sikke dog en elendig grund,” kommenterede Aleera.

”Men ikke desto mindre en grund. Desuden vil jeg da ikke lade dine brødre blive slagtet, fordi de er så utrænede. Du gjorde jo alt arbejdet for dem. De er ved at blive dovne og fede af det.”

Aleera kunne mærke hvordan det træk i smilebåndene. Luca var en af de slags personer, der kunne få alle til at grine og gøre en trykket stemning lettet.

”På vegne af mine brødre, vil jeg påpege, at vi hverken er fede eller dovne.”

”Endnu,” tilføjede Luca og lod hånden køre over sit kortklippede, røde hår, der stak lige op i luften. Han smilede undskyldende til Nathaniel. ”Men godt I kan komme i træning nu. Og hvis ikke, skal jeg nok svinge pisten over jer.”

Han slog Nathaniel venskabeligt på skulderen, med en knyttet hånd. I den anden ende af hallen, råbte nogen på ham.

”Nå, jeg må smutte. Folk har brug for mig. Godnat.”

Inden de to søskende kunne blinke, var han forsvundet ned ad den gangareal, bordet lavede med nabobordet.

”Ja, det var så to af dem,” bemærkede Nathaniel. ”Tror du den tredje kommer nu, inden vi nævner ham?”

”Hvad? Ionel? Nej,” Aleera rystede på hovedet. ”Du ved godt hvilken slags type Ionel er. Han er ikke den mest sociale person.”

”Kommer det fra dig, der undgår at få venner.”

”Dette er noget andet. Han kan gå i et med omgivelserne og ingen vil ligge mærke til ham, selv hvis han ikke gjorde det. Det er anderledes for mig. For dem på skolen, er jeg nærmest hovedattraktionen. Alle kender til mig, efter mit såkaldte ’overfald’.”

Aleera lavede gåseøjne i luften, ved ordet overfald.

”Ja, det er du faktisk. Alle er vilde efter at udspørge mig om dig.”

Aleera udstødte en irriterende lyd og lagde hovedet ned mod bordet, ved siden af hendes halvtomme tallerken.

”Jeg håber de har glemt alt om mig, når vi kommer tilbage efter ferien.”

”Det skal du ikke gøre dig forhåbninger om,” sagde Nathaniel da han rejste sig op og tog sin tallerken. ”Men se det på den lyse side, det kan umuligt blive værre.”

Han gik ned mod et rullebord og stillede sit brugte service der. Han vinkede kort til sin lillesøster og forsvandt ud af døren.

Aleera skubbede sin tallerken væk. Hun var ikke spor sulten.

Det var sent da Aleera kom ind på sit værelse. Brendan havde tvunget hende til at se julefilm med ham og noget af familien, nede i stuen. Da filmen var slut, havde hun løbet hen på værelset, for at undgå at blive tvunget til at se næste film.

Hun lukkede døren efter sig, lyttede lidt ved den for at høre om Brendan kom efter hende. Da han ikke gjorde det, gik hun over til skrivebordet og satte sig. Hendes bøger lå der hvor hun havde lagt dem da hun kom for nogle dage siden. Urørte og splinternye.

Aleera hev den nærmeste hen til sig. Det var en bog med et billede fra middelalderen, som viste et par engle. *Engle – Guds sendebud* stod der over billedet, med et forfatternavn nederst. Hun åbnede den sukkende og begyndte at læse den.

Ingen af de fire bøger hun havde købt, duede til noget som helst. De indeholdt skam mange informationer, men intet af det Aleera havde forventet at finde. Et kort øjeblik havde hun fundet noget om engle i drømme, men det viste sig bare at være en drømmetydning. Hun viste at dette ville hun ikke kunne få noget ud af, for englen var mere levende og virkelighedstro. Bøgerne var bare nogen der var skrevet til underholdning eller til folk som troede på engle.

Aleera vidste ikke hvad hun skulle tro. Hun havde hørt om en enkelt engel. Hendes families engel, som var blevet dræbt i 1700-tallet. Det kunne umuligt være ham der spøjte i hendes drømme. Men det kunne være, at hun var den der kunne få familiens engel genoplevet.

Nej, det var noget være vås. For at understrege det, tog Aleera den åbne bog foran hende og kylede den ind i væggen. Med et blødt klask, landede den på gulvet.

Aleera skridtede forbi den og lagde sig ind i sengen. Hun stirrede op i den hvide sengehimmel. På natbordet smilede hendes mor til hende fra fotorammen. Aleera gad ikke smile igen til billedet. Hun gav sig i stedet til at tænke på hendes mærkelige drømme om englen, der absolut ville heale hende og gav hende en dårlig nattesøvn. Han kunne umuligt være god, når han gjorde sådan.

Aleera lukkede øjnene, rullede op på siden og faldt i søvn.